

Ze Was Het Wachten Waard

Personages : de schrijver, de lust, de trots, de oudste, de stervende

(Samen vormen zij een vijfling van ongeveer dertig jaar. Ze bevinden zich op straat, voor de gesloten deur van hun ouderlijk huis, temidden van een groot aantal koffers.)

(De in hoofdletters gedrukte gedeelten zijn fragmenten uit het dagboek van hun moeder. Zij worden voorgelezen door de schrijver.)

de schrijver
IK HEB HET GEDAAN. ZE ZIT-
TEN BUITEN.
HET VIEL NIET MEE. HET
WAS GEMAKKELIJK GE-
WEEST ALS EENTJE NIET ZO
HARTVERSCHEUREND HAD
GEHULD...

de trots
Stop !
We moeten even wachten.
Gewoon even wachten.
Dan doet ze straks weer open.
Huilend
Want ze kan niet zonder ons.
Dat weten we allang.
Ze kan niet zonder ons.

de schrijver
En verder ?
de trots
Dan vallen we
Snikkend
in haar armen
En dan zeggen we
de schrijver
Mama, het was onze schuld.

de trots
Want dat was het.
de lust
Wat het ook geweest is
de trots
Het was onze schuld.
de lust
Ze moet gewoon nog even huilen
de trots
En als dat over is,
komt ze naar beneden met een thee-
blad vol met koekjes.
En dan zegt ze : lieverd doe je maar
te goed. Je zult
wel honger hebben.
de oudste
Zegt ze dat alleen maar tegen jou ?
de trots
Tegen mij het eerste
En daarna ziet ze jullie.
de trots
Ze roept ons wel.
Het is een goede moeder.
Ze is het wachten waard.

de schrijver
HET IS VAKER GEDAAN.
DENK AAN AL DIE VONDE-
LINGEN.
DIE ZIJN TOCH OOK GOED TE-
RECHT GEKOMEN.
HET IS NIET MIJN SCHULD.
VIJF IS TEVEEL.
VOOR IEDEREEN. VOOR MIJ
OOK.
EN VOOR MIJN ARME MAN.
VIJF IS TEVEEL.
EENTJE WAS GENOEG GE-
WEEST.

de oudste
En nu allemaal weg.
de lust
Ik vroeg me al af wanneer hij zijn
geduld zou gaan verliezen.
de oudste
Kruipend ongedierte, weg !
de lust
Kom op, we gaan.
de trots
Nee !
de lust
Kijk kijk, dat is het enige dat ze zich
herinnert.
We gaan niet weg.
de oudste
Weg. Allemaal weg. Ettergebroed.

de schrijver
Addergebroed.
de oudste
Wat ?
de schrijver
Het is addergebroed. Niet etterge-
broed. Het is etterbuil.
de oudste
Uit mijn ogen.
de lust
Laat nou maar.
de oudste
Morgen ga ik jullie vermoorden.
Dan ben ik weer alleen.
Daar was het om begonnen zie je,
dat ik alleen zou zijn.
Dat was ik ook.
Een gelukkig ogenblik.

Ze hadden me al op haar buik ge-
legd.
Ze was al helemaal van mij. Toen
kwamen er nog meer.
Toen kwamen jullie nog.
Ze achtervolgden me.
Maar ik, ik ben de oudste.

de schrijver
IK ZEG TEGEN MEZELF. KEER
OP KEER OP KEER. VIJF IS TE-
VEEL.
DUIDELIJK
VIJF IS TEVEEL.
EENTJE WAS GENOEG GE-
WEEST. IK WILDE ER MAAR
EENTJE.
KIJK HOE IK HIER ZIT.

de schrijver
Hebben wij wel een moeder ?
de trots
Natuurlijk hebben wij een moeder.
de lust
Als wij niet uit haar monsterlijke
buik gekomen zijn, waar anders dan.
de schrijver
Wij hebben dus een moeder met een
monsterlijke buik.
Is zij binnen ?
de trots
Natuurlijk is zij binnen.

de schrijver
Waarom ?
de trots
Omdat wij haar in al die eeuwen
nooit naar buiten zagen komen.
de schrijver
Is zij onze moeder ?
de trots
Vraag dat nog eens.
de schrijver
Is zij onze moeder ? Weten we dat
zeker. Stel je voor dat zij niet onze
moeder is. We staan al jaren de ver-
keerde op te wachten.

de trots
Was dit de eerste keer dat wij naar
buiten gingen ?
de schrijver
Ja.

de trots
Had jij dan ooit een andere vrouw
gezien ?

de schrijver
Neen, zij was de eerste waarop ons
oog bleef hangen.

de trots
Hebben we geslapen ?

allen
Nooit.
de trots
Hebben we de deur ooit uit het oog
verloren ?

allen
Nooit.
de trots
Weten we heel zeker dat dit de plek
is waar we ooit begonnen zijn. Heb-
ben we niet stiekem een klein stukje
omgelopen. Naar de dichtstbijzijnde
deur bijvoorbeeld.

allen
Geen sprake van.
de trots
We wachten bij de goede deur op de
goede moeder.

de trots
Maak haar wakker.
(tegen de schrijver)

de schrijver
Ik denk dat ze dood is.

de oudste
Wie ?
de schrijver
Zij.

de lust
Ze is wel wakker.

de schrijver
(huilend)
Ze is dood.

pauze

de stervende
Is het al afgelopen ?
de schrijver
Ze is niet dood, ze wou ons laten
schrikken. Gelukkig, stel je voor. Ik
moet er niet aan denken met zijn
vieren.